

Хожиакбар Ислом ШАЙХ

ЭНДИ ОЧИКАЙЛИК НУРЛИ МАНЗИЛЯ

ДҮНЁ УСТУНЛАРИ

Эмиши... курра заминимизи
Кўтариб туармии хўжига шохлари.

Яратганини Тангира шундай

депозити,

Китобларду кўкни, жами тогларни.

Нечогли рост сузни айттар астотир,

Билмам, бу шубҳадан

ортмоқда шубҳам.

Шундайни дилмадо ҳадик,

хавотир,

Мантиқ қани, ахир, бу - бир ган

домодроғи мега сабаби мубахам.

Эҳтимол, афсона тажассум этимиши

Хўқиз шохларнинг буюк қудратин.

Балки тагин янги жумубонин ўтмиши

Пинҳон тутар виздан, тийб

хайратин.

Ахир, дунёда бор бошқа устулар,

Хўқиз шохларидан кучи минг

нандон.

Гарчи Ерда ўққодир бағри бутунлар,

Ва лекин бор, ахир, имон ва вижони.

Улар ҳам кўп ийлар ўққоди, аттанг,

Барни бой берик кўргууда сарсон.

Қай томон босилган қадам?

Минг ишлак қадримиз будди

кўп арзон.

Истиқол қайтарди уларни бизга,
Қайтарди эътиқод, имон, вижонни.
Энди ошиқайлик нурни манзилга,
Хуррият... буз унга тикканини

жонни.

Балки ҳўқиз - тимсол, рамзи

бир қудрат,

Унинг кўттармоти заминни маҳол.

Лекин вижон, имон - улуғдор

хилкат,

Олам устулари шулардир, алхол.

ҲАЙРИХОҲ ҚЎНТИЛ

Азиз инсон, отокни ҳолқ шохиримиз
Абдулла Ориповга шеърий мактуб

Менга шеър атабисиз, минг бора

куллук,

Кувониб бу бошим етди фалакса.

Аммо шошларка асло даётим ўй,

Бир оғиз шинрип сўз маҳкам юракка.

Сиз, ахир, биз учун шоир даврон,

Сўзлар заргарисиз, кўзлар газхари.

Илоҳим, бошингиз бўлсин соғ-омон,

Сиздир қалам аҳлини доно сарари.

Тўғри, муҳлисисиз «Сира олам»ни,
«Калб кўчига ҳам ташлайсиз назар.

Ўндағи жислардан туоб алами,

Нокас-ножинслардан қиласиз ҳазар.

Сиз ҳақсиз: инсу жисне, алвости,

девлар

Биз учун намағалум сирли бир дунё.

Ичимизда яшар муноғиқ ёвлар,

Инсифли одамии енголамас асло!

Дерларки, имонни чалгитар гумон,

Ким ибис отига мисса ишқилар.

Бўлавермас ҳамма фаришта инсон,

Улуг шоир қалб шундай сиқилар.

Ёвзулк қиличин пинҳона қайтар,

Не-е азиз босин, кесмоқ қасдидা.

Ва лекин эзгулик қўёши порлар,

Хайрихон инсонни севиб аслива.

Хайрихон тутар виздан, тийб

хайратин.

Ахир, дунёда бор бошқа устулар,

Хўқиз шохларидан кучи минг

нандон.

Гарчи Ерда ўққодир бағри бутунлар,

Ва лекин бор, ахир, имон ва вижони.

Улар ҳам кўп ийлар ўққоди, аттанг,

Барни бой берик кўргууда сарсон.

Қай томон босилган қадам?

Минг ишлак қадримиз будди

кўп арзон.

Истиқол қайтарди уларни бизга,

Қайтарди эътиқод, имон, вижонни.

Энди ошиқайлик нурни манзилга,

Хуррият... буз унга тикканини

жонни.

Балки ҳўқиз - тимсол, рамзи

бир қудрат,

Унинг кўттармоти заминни маҳол.

Лекин вижон, имон - улуғдор

хилкат,

Олам устулари шулардир, алхол.

Хайрихон, асал қизаломиган,

Эркотайим, зебо бўталомиган.

Кўзинг чарос, қаро сочин жингалак,

Жамолиндан ҳайратла тушар фалак.

Чопиб кирдинг бир кун уйга,

нигорми,

Хансирағони, ҷақнар эди нигоҳин.

«Дода, дода, түй бошланди,

туринг сиз,

Кўшнимизга кўёв келди, юриғ сиз.

У келини обкетаркан, мен борай,

Биз - дугона, айтарканмиз «ёр-ёр-ай!»

Тўй қиларди чиндан ёт ёшиним Эгам,

Карнай-сурнай, кўёв-навкар...

жамал-жам.

Не дейинши билолай бўлдим хуноб,

Набирам-чи, иргишлаб, кутар жавоб.

Кизаломиган, шонмаган сен бў тўйга,

Унб-ਯўғин, пича чўзилгин бўйга.

Инишвалоҳ, кўп тўйларга юрасан,

Кўп келинга дугона ҳам бўларсан.

Бир кун ўзинг бўйли бўзали келинчак,

Кетарсан, воҳ, бизни кўйириб бешак.

Барча умумларига, хусусан, назарий адабиётшунослини

мутолиқ объекти хосбониши фикр юртмоқчизим.

Дарҳакат, эстетик ходисалар гисбатан

нинҳоятда улкан бўлан ҳаёт кончиятларни тар-

тиб в тараққиёт (космос) измиди экан, Ари-

стотел ишлаб чиқкан поэтик тизимга ўзар-

ди? Колаверса, бундай қарашлар тарихий нуқ-

таи назардан накадар изилан ва замонлар оша

яшаш келаетганд бўлмасин, томъяна мут-

локлик дэвво килишида мантиқа мос?

Зеро, инсонлар мутлок дэв ќабул кил-

ган ҳар қандай назарни лоқадир бирорта ўхуд

бир нечта мустақил фикрловиқ кишилар

қарашларига эид келса, бундай мутлоклик,

албатта, заиф бўлади. Бинобарин, Аристотел

адабиёт турларни белгилашда асосланган ми-

мисес назарияни ҳам бир қанча мутфакир

олимлар томонидан шубҳа остига олинганни,

бунга жаҳон эстетик тафаккури тарихига.

Рус назарийетчиси А.Ф. Лосев «мимисес

истилюхи кўпла бўлмалар томонидан (такид

шаклида) хотурга тафаккури тарихига.

Аристотел ишлатган терминнинг чи-

намал фаласфий маъносини излаш «пози-

зим» лигини таълидайди.

У масалада аристотелининг фикрни

илгари сурдади: «Аристотел тафаккури

такиди тарихига ўзига оғизлини

</

